

Arrest

nr. 222 259 van 4 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2018 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden dezelfde dag betekend. Het inreisverbod vormt de bestreden beslissing.

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: 16.05.1994

geboorteplaats: Driouch

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.11.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

(Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.11.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend...

Betrokkene verklaarde sedert 2014 in België te verblijven. Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1°, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn schoonbroer O. S. (...) die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag werd ingediend op 03.03.2017. Deze aanvraag werd geweigerd op 23.08.2017, beslissing (bijlage 20) die op 05.09.2017aan betrokkene werd betekend meteen bevel om het grondgebied te verlaten. Een maand later, op 12.10.2017 diende betrokkene opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 10.04.2018, beslissing (bijlage 20) die op 12.04.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Reeds enkele dagen later, op 18.04.2018 diende betrokkene dan alweer, voor de derde keer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in. Deze aanvraag werd op 16.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 18.10.2018 aan betrokkene werd betekend. Het feit dat de advocaat van betrokkene opnieuw een afspraak heeft gepland bij het vreemdelingenloket om een vierde aanvraag in te dienen op grond van artikel 47/1°, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn schoonbroer, geeft betrokkene geen recht op verblijf en toont enkel dat betrokkene volhardt in het meervoudig indienen van dezelfde aanvraag tot verblijf.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaarde sedert 2014 in België te verblijven. Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1°, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn schoonbroer O. S. (...) die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag werd ingediend op 03.03.2017. Deze aanvraag werd geweigerd op 23.08.2017, beslissing (bijlage 20) die op 05.09.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een maand later, op 12.10.2017 diende betrokkene opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 10.04.2018, beslissing (bijlage 20) die op 12.04.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Reeds enkele dagen later, op 18.04.2018 diende betrokkene dan alweer, voor de derde keer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in. Deze aanvraag werd op 16.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 18.10.2018 aan betrokkene werd betekend, et feit dat de advocaat van betrokkene opnieuw een afspraak heeft gepland bij het vreemdelingenloket om een vierde aanvraag in te dienen op grond van artikel 47/12° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn schoonbroer, geeft betrokkene geen recht op verblijf en toont enkel dat betrokkene volhardt in het meervoudig indienen van dezelfde aanvraag tot verblijf.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 dooreen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij in België is omdat zijn zus hier woont en dat hij niet wil terugkeren naar Marokko omdat hij in België wil studeren.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 dooreen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij in België geen duurzame relatie of kinderen heeft.

Het gegeven dat de oom, zus, broer en schoonbroer van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze broer, zus en schoonbroer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom, broer of zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]". Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bijlage 13 sexies dd. 06.11.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten. In casu is de bestreden beslissing van 06.11.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende

gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

De bestreden beslissing (bijlage 13sexies) wordt naar aanleiding van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Voor de bijlage 13 werd geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toebedeeld. Verzoeker zal hieronder kort uiteenzetten waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd: Op datum van 06.11.2018 wordt verzoeker door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord. De redenen voor de bijlage 13 hebben ertoe geleid dat voor het bevel om het grondgebied te verlaten geen uitvoeringstermijn werd voorzien waardoor verzoeker samen met de bijlage 13 de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar heeft gekregen. Het inreisverbod steunt immers op artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Aangezien de bijlage 13 onder andere steunt op artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet dat ten onrechte werd genomen waardoor aan verzoeker geen termijn werd toebedeeld om vrijwillig te vertrekken, heeft ertoe geleid dat verwerende partij de bestreden beslissing kon nemen en haar beslissing op 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet kon steunen. Verzoeker heeft de gemeente Antwerpen verscheidene malen aangeschreven om zich aan te melden maar heeft reeds driemaal een weigering ontvangen. Thans heeft hij een nieuwe aanvraag ingediend. Aangezien om bovenvermelde redenen aangetoond werd dat onterecht geen vrijwillige termijn voor vertrek werd toegestaan, dient het inreisverbod vernietigd te worden. Verweerder heeft onterecht een bijlage 13sexies afgeleverd aan verzoeker.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker. De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat er een risico op onderduiken bestaat. Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Waarom direct gekozen werd voor een termijn van drie jaar, wordt geenszins verduidelijkt. De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. Gezien de

verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat “voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op 3 jaar wordt gebracht, met name omdat verzoeker “volhardt in het meervoudig indienen van dezelfde aanvraag tot verblijf”. Uit het administratief dossier blijkt meer bepaald dat verzoeker tot viermaal toe een aanvraag tot vestiging op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet in functie van zijn Nederlandse schoonbroer S. O. heeft ingediend. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 6 november 2018 bepaalt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en verwijst naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet: “Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken”.

Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet steunt op artikel 74/14 §3, 3° van de vreemdelingenwet, zodat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist.

Verzoeker betoogt dat er niet verduidelijkt wordt waarom er voor een termijn van 3 jaar wordt gekozen. Het volstaat op te merken dat artikel 74/11, §1 vreemdelingenwet niet vereist dat de minister of zijn gemachtigde moet motiveren waarom er een bepaalde termijn van inreisverbod wordt opgelegd en geen minder lange termijn. Artikel 74/11, §1 vreemdelingenwet bepaalt dat een inreisverbod van 3 jaar kan opgelegd worden als er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, wat in casu het geval is. Artikel 74/11 vreemdelingenwet verplicht de gemachtigde om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd over de specifieke omstandigheden. Verzoeker laat na deze motieven aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, zodat

deze blijven staan. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde na een onderzoek tot de volgende conclusie komt: *"In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."* Een schending van de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC